

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **Městská část Praha 5**
se sídlem náměstí 14. října 1381/4, Praha 5 – Smíchov
zastoupená Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
se sídlem Údolní 567/33, Brno

proti

žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 – Staré Město

za účasti: **M. J.**
bytem X
zastoupená Mgr. Radkem Budínem, advokátem
se sídlem Lihovarská 1060/12, Praha 9 – Libeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2023, č. j. MHMP 1389189/2023,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Úřad městské části Praha 5 (dále jen „stavební úřad“), vydal k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) ze dne 30. 9. 2021 územní rozhodnutí ze dne 16. 6. 2022, č. j. MC05 66866/2022, o umístění stavby s názvem „X“ sestávající z bytového domu o jednom podzemním a čtyř nadzemních podlaží o celkovém počtu 10 bytů s dispozicí 2+kk až 4+kk. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným rozhodnutím potvrdil a odvolání zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně podanou žalobou.
2. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k námitkám žalobkyně vzneseným v odvolání uvedl, že soulad záměru s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování posuzuje příslušný orgán územního plánování. Jeho názor je závazný pro stavební úřad. Závazné stanovisko žalovaného ze dne 8. 9. 2021, č. j. MHMP 10223289/2021, které určilo, že záměr je v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy (opatření obecné povahy č. 55/2018, dále i jen „územní plán“), bylo přezkoumáno Ministerstvem pro místní rozvoj závazným stanoviskem ze dne 1. 3. 2023, č. j. MMR-15636/2023-81, které částečně změnilo závazné stanovisko žalovaného a ve zbytku jej potvrdilo. Závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj se přitom s námitkami žalobkyně vypořádalo. Žalovaný dále na stranách 7 – 11 žalobou napadeného rozhodnutí citoval značnou část závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj.
3. Žalovaný dále uvedl, že záměr je dle dokumentace vysoký 11,465 metrů. Regulovaná výška záměru tak odpovídá III. výškové hladině (0 – 12 metrů) podle § 25 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterými se ustanovují obecné požadavky na využití území a technické požadavky na stavbu v hlavním městě Praze (dále jen „pražské stavební předpisy“). Srovnáním s výškami okolních staveb s přihlédnutím k územně analytickým podkladům hl. m. Prahy se stavby s podobnou regulovanou výškou v území vyskytují. Lokalita 344 K Barrandovu je obytnou lokalitou s urbanistickou strukturou zahradního města. Kromě rodinných domů se zde nachází i domy bytové (např. domy na par. č. XA a XB). Nejedná se o historické jádro lokality, jelikož to by musel zakreslit územní plán. Zastavěná plocha záměru i výškové řešení je v souladu s okolní zástavbou. Míra zastavění pozemku záměru je v okolí nejvyšší (39,7 %), nikoliv však diametrálně (33,7 % u stavby č. p. XA; 31,7 % u stavby č. p. XB; 34 % u stavby č. p. XC).
4. K námitce počtu parkovacích míst žalovaný uvedl, že hrubá podlažní plocha záměru má dle technické dokumentace 1 248,75 m². Určení hrubé podlažní plochy je dle § 158 a § 159 stavebního zákona kompetencí projektanta. Dle žalovaného je hrubá podlažní plocha třetího nadzemního podlaží cca 317 m², což je stejná hodnota, kterou určil projektant v souhrnné technické zprávě. Tomu odpovídá počet vázaných a návštěvnických stání dle § 32 pražských stavebních předpisů. K námitce nesplnění normových požadavků ČSN 73 6058 u některých parkovacích stání žalovaný uvedl, že tato norma není závazná, jelikož § 57 pražských stavebních předpisů stanoví pravidla vlastní. K námitce kolize vlečných křivek u některých parkovacích stání se zakreslenými sloupy uvedl, že v územním řízení se záměr umísťuje z hlediska jeho celkových vnějších rozměrů a umístění na pozemku. Vnitřní dispozice se závazně neumísťují a lze je v navazujícím řízení upřesňovat. Zároveň uvedl, že umístění 12 stání do interiéru 1. podzemního podlaží je možné. Žalovaný na str. 14 a 15 dále reagoval na námitky týkající se jednotlivých parkovacích stání.
5. K námitce, že chodník u záměru je v rozporu s požadavky ČSN 73 6110, žalovaný uvedl, že tato ČSN není pro posouzení stavebního záměru závazná. Vyhláška Ministerstva dopravy č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ji jmenuje pouze jako normu doporučenou. Minimální šíři chodníku na území hl. m. Prahy stanoví pouze vyhláška Ministerstva

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

pro místní rozvoj č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb (ve znění do 31. 12. 2023), která v bodě 1.0.2. přílohy č. 2 stanoví nejméně šířku chodníku 1,5 metru, včetně bezpečnostních odstupů.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a stavebníka a další podání

6. Pro přehlednost uvede městský soud jednotlivé námitky v samostatných kapitolách, ve kterých i shrne vyjádření žalovaného a stavebníka k daným námitkám.

II. 1 Aktivní procesní legitimace

7. **Žalobkyně** v podané žalobě poznamenala, že je městskou částí hl. m. Prahy ve smyslu § 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, která je povinna pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů. Rozhodnutím napadeným žalobou bylo zasaženo do jejího práva na samosprávu a do práva vlastnického a je více než pravděpodobné, že dojde ke zhoršení kvality života občanů na území žalobkyně.
8. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitka zásahu do vlastnického práva je tak nekonkrétní, že není ani přezkoumatelná soudem.
9. **Žalobkyně** v replice uvedla, že k založení procesní aktivní legitimace postačí tvrzení o zkrácení na subjektivních právech. Dotčení na jejich právech bylo v žalobě tvrzeno dostatečně.

II. 2 Rozpor s územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování

10. **Žalobkyně** namítá, že žalovaný nedostatečně vypořádal její námitky poukazující na rozpor záměru s územním plánem a cíli a úkoly územního plánování ve smyslu § 18 a 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 23. 1. 2023. Záměr je situován v ploše s funkčním využitím OB – čistě obytné bez kódu míry využití území, tedy ve stabilizovaném území. Podle územního plánu je v tomto území možné zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury a vyloučena je rozsáhlá stavební činnost. Je třeba brát na zřetel charakter území s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře a stávajícím hodnotám výškové hladiny uvedeným v územně analytických podkladech hl. m. Prahy. Je tak nutné, aby se záměr přizpůsobil převažujícímu charakteru území. Dle žalobkyně nelze stávající stavbu v podobě rodinné vily s historicky architektonickou hodnotou nahradit stavbou zcela jiného druhu o naprosto rozdílných a podstatně vyšších parametrech. Bytové domy jsou v lokalitě ojedinělé. Charakter lokality určuje také velké množství zeleně. Záměr však zabere plochu o více než 365 m² z celkové rozlohy 905 m². Bytový dům má být složen z 10 jednotek, což je více než u ostatních budov typických pro lokalitu. Stávající vila měla pouze 2 jednotky. Dle územně analytických podkladů hl. m. Prahy je v místě záměru index využití lokality 0,18234, což odpovídá kódu míry využití plochy A, pro kterou jsou typická podlažnost 2 nadzemní podlaží. Tomuto charakteru odpovídá historické jádro lokality, kde se nachází i předmětný záměr.
11. Závazné stanovisko žalovaného ze dne 8. 9. 2021 dle žalobkyně bez dalšího převzalo údaje uvedené v dokumentaci záměru. V dokumentaci je však uvedeno, že „*navržený objekt je umístěn na půdorysu stávající stavby*“, ačkoliv do tohoto půdorysu je zahrnuta většina zpevněných ploch ve svahu v okolí původního objektu, přičemž navrhovaný objekt pozemky využívá násobně intenzivněji. Koeficient podlažních ploch původního objektu je cca 0,5, což hraničně odpovídá kódu míry využití plochy B typickému pro lokalitu. Nově navrhovaný záměr má dosahovat koeficientu podlažních ploch F. V údajích hrubé podlažní plochy jsou zároveň zásadní nesrovnalosti. Žalovaný k námitkám vzneseným ve správním řízení pouze uvedl, že je vypořádalo Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém závazném stanovisku ze dne 1. 3. 2023, takové vypořádání považuje žalobkyně za nedostatečné a tedy nepřezkoumatelné. Správní orgán, který řízení vede, se nemůže

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

bez dalšího spolehnout na závěry podkladových závazných stanovisek, ale musí závazné stanovisko samostatně posoudit stran úplnosti, určitosti a srozumitelnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016-44). Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém stanovisku porovnálo záměr pouze s bytovými domy nacházejícími se v okolí. Již tyto bytové domy jsou v lokalitě nežádoucí raritou, která neutváří charakter území, ze které by se mělo vycházet. I závazná stanoviska považuje žalobkyně za nepřezkoumatelná.

12. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém závazném stanovisku vypořádalo námitky žalobkyně. Toto závazné stanovisko je pro žalovaného závazné. Posouzení, zda je záměr v souladu s územním plánem, není v kompetenci žalovaného. Závazné stanovisko neobsahuje žádné zjevné pochybení.
13. **Stavebník** je názoru, že stavba odpovídá charakteru stávající zástavby. Záměr má rozměry cca 24,65 x 16,4 metrů. V ulici XA jsou srovnatelné bytové domy. Na pozemku par. č. XA je bytový dům o rozměrech 22 x 18 metrů. V současné době probíhá stavba malokapacitního bytového domu s jedním podzemním a třemi nadzemními patry o kapacitě 13 bytových jednotek. Na parc. č. XB jsou zrcadlově obrácené stavby o rozměru 52 x 20 metrů. Ve všech případech se jedná o menší stavby hromadného bydlení. Na par. č. XC je umístěn třípodlažní rodinný dům s obytným podkrovím o půdorysu 16 x 12 metrů. V okolí stavby jsou tak umístěny stavby pro individuální i pro hromadné bydlení. Výšková hladina se v okolí dle územně analytických podkladů hl. m. Prahy pohybuje v hladinách II. – IV., přičemž posuzovaný záměr je v hladině III. (do 12 metrů). Porovnání nového záměru s původní stavbou a posouzení zejména indexu využití lokality je nesprávné, jelikož tyto údaje nemohou podat vypovídající obraz o budoucím působení záměru v území. Územně analytické podklady neobsahují regulativ, který by nepřipustil změnu stavby pro individuální bydlení na stavbu hromadného bydlení. Taková změna v okolí již nastala u domu na par. č. XD a XA. V obou těchto případech došlo k zásadnímu překročení původně zastavěné plochy. Parametry uvedené v územně analytických podkladech nejsou závazné a pouze se k nim dle § 26 písm. a) pražských stavebních předpisů přihlíží.
14. **Žalobkyně** v replice na vyjádření stavebníka uvedla, že přípustnost záměru je nutné posuzovat v kontextu celkové urbanistické struktury, nikoliv ve vztahu k vybraným stavbám, jak to učinil stavebník, jelikož tyto stavby mohou představovat i dřívější excesy. Tyto jednotlivé výjimečné případy nepředstavují převažující charakter území a stabilizovanou urbanistickou strukturu. Dle oddílu 7, pododdílu 7a bodu 3) územního plánu je nutné posuzovat charakter území s ohledem na územně analytické podklady. Tyto podklady tak nelze relativizovat. Na místě je také zohlednit i počet jednotek v záměru. Z územně analytických podkladů plyne, že v lokalitě se nacházejí pouze 3 stavby identifikované jako bytové domy. V ostatních případech se jedná o rodinné domy nebo činžovní vily. V lokalitě rovněž převládají stavby se dvěma nadzemními podlažími, v šesti případech se jedná o stavby o 3 nadzemních podlažích a pouze v jednom případě se jedná o dům o 4 nadzemních podlažích. Z územně analytických podkladů rovněž plyne, že v okolí převažuje výšková hladina I a II, tedy stavby do 6 až 9 metrů výšky. Záměr umístovaný do stabilizované plochy je nutné posuzovat nejen z hlediska výšky a podlažnosti, ale vzhledem ke všem parametrům tvořícím strukturu stabilizované zástavby, a to ve vzájemných souvislostech veškerých těchto relevantních prvků. To tedy znamená zohlednění mimo jiné i hustoty zástavby v okolí záměru, její výškovou a vzájemnou polohu, půdorysné rozměry, hmotový objem nebo i zastavěnost pozemku, respektive zachování zeleně.
15. **Stavebník** v duplice k replice žalobkyně uvedl, že územně analytické podklady jsou aktuálním popisem města, na kterém lze sledovat jeho postupný vývoj. Při návrhu záměru k nim bylo přihlédnuto. Tyto podklady nejsou závazné. Závazným je územní plán, se kterým je záměr v souladu, což posoudil příslušný dotčený orgán. Stavebník uvedl, že stavby, jež žalobkyně

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

považuje za anomálie, byly pravomocně umístěny a povoleny. Proto i tyto stavby spoluutváří charakter daného území a je správné záměr posuzovat i ve vztahu k těmto stavbám. V regulativech územního plánu ani v jiných právních předpisech není stanoveno, že by záměr měl být posuzován pouze ve vztahu k převažujícímu charakteru zástavby.

II. 3 Nedostatečné dopravní řešení záměru

16. **Žalobkyně** ve správním řízení namítala, že doprava v klidu (počet parkovacích míst) je v záměru stanovena v rozporu s § 32 pražských stavebních předpisů, záměr byl v rozporu s vyhláškou č. 398/2009 Sb. a ČSN 73 6110. Žalobkyně rovněž namítala, že napojení záměru na dopravní infrastrukturu neřeší plynulost dopravy v místě výjezdu a chodník bude zúžen v rozporu s ČSN 73 6110. Těmito námitkami se stavební úřad nezabýval a žalovaný k námitce nedostatku parkovacích míst uvedl, že toto bude řešeno v navazujícím řízení. Dle žalobkyně je však nepřipustné tuto povinnost přenášet do navazující fáze řízení. Toto potvrdil již i žalovaný v rozhodnutí ze dne 19. 6. 2023, č. j. MHMP 1310302/2023, kde uvedl, že již ve fázi územního řízení mělo být jednoznačně zřejmé detailní řešení konstrukčních prvků posuzované stavby, potažmo konstrukční zajištění stavební jámy, ačkoliv podrobněji bude taktéž v tomto případě daná otázka řešena až ve stavebním řízení. Žalobce tak považuje rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného za nepřezkoumatelná.
17. Správní orgány vycházely ve svém rozhodnutí ze závazného stanoviska Úřadu městské části Praha 5 ze dne 15. 11. 2021, č. j. MC05 248980/2021/ODP/Kov, a ze dne 23. 1. 2019, č. j. MC05 19693/2020/ODP/Kov, jež byla potvrzena závazným stanoviskem žalovaného ze dne 16. 12. 2022, č. j. MHMP-2151125/2022/O4/Sti. Na posledně uvedené závazné stanovisko žalobkyně reagovala v podání ze dne 8. 6. 2023 a na toto vyjádření nebylo žalovaným reagováno. Žalovaný se v závazném stanovisku ze dne 16. 12. 2022 nevypořádal se všemi připomínkami z hlediska bezpečnosti provozu, souladu ČSN 736110 a pražskými stavebními předpisy. Byla vypořádána pouze námitka týkající se šířky chodníku, ale nesprávně, jelikož dle čl. 10.1.2.2 a navazující tabulky 4 dané normy má být minimální šířka chodníku 1,75 metrů, což není dodrženo.
18. **Stavebník** nesouhlasí s tvrzením, že parkovací stání jsou navržena v rozporu s ČSN 73 6058. Šířka stání (min. 2,25 metrů) je dostatečná. K dopravnímu řešení stavebník uvedl, že bylo vyhověno požadavkům silničního úřadu. Navržené řešení je v souladu s právními předpisy i ČSN 73 6058 a bylo odsouhlaseno všemi relevantními orgány. Zúžení chodníku umožní rozšíření jednopruhové komunikace na dvoupruhovou. Mírný nájezd do protisměru při výjezdu ze zahrady je nevyhnutelný a opakuje se tak v celé ulici všech vlastníků. Stavebník připomněl, že za účelem umožnění rozšíření komunikace se vzdá části svého pozemku. Tuto komunikaci bude financovat a poté ji zdarma převede do správy Technické správy komunikací hl. m. Prahy.
19. **Žalobkyně** v replice na vyjádření stavebníka uvedla, že regulace rozsáhlé stavební činnosti má zamezit situacím, kdy se novou výstavbou navyšuje zatížení území natolik, že je tím vyvolána potřeba navýšení kapacit dopravní infrastruktury. Pokud záměr vyžaduje takové úpravy dopravní infrastruktury, které nevyhoví veškerým požadavkům závazných norem, není možné takový záměr realizovat. Stavebník ve svém vyjádření nereagoval na námitku, dle které má dojít k zúžení chodníku na 1,5 metrů, i když minimální šíře má dosahovat 1,75 metrů a ideálně až 2,25 metrů. Předmětná lokalita je primárně vilovou čtvrtí, kde je předpoklad významného pohybu chodců, jejichž bezpečnost je třeba zajistit. Zúžení chodníku mimo vyžadované šířky pak může představovat významný problém zejména pro rodiny s malými dětmi či hůře pohyblivé osoby využívající zdravotních pomůcek.

III. Posouzení žaloby

20. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žádná ze stran ani stavebník ve svých podáních nenavrhovali k provedení žádné důkazy.

III. 1 Aktivní procesní legitimace a možnost uplatnění námitek

21. Soud se nejdříve zabýval aktivní procesní legitimací žalobkyně, kterou rozporoval žalovaný.
22. Žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se zakládá toliko tvrzením o tom, že ke zkrácení na veřejných subjektivních právech žalobce došlo, nikoliv samotným zkrácením na právech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Afs 40/2005-62, č. 1477/2008 Sb. NSS).
23. Žalobkyně v úvodu podané žaloby dostatečně konkrétně tvrdila, že vydáním napadeného rozhodnutí dochází ke zhoršení kvality života občanů na jejím území. Svoje žalobní námítky v dalších částech žaloby specifikovala. Z celé žaloby je tak dle soudu zjevné, jakým způsobem žalobou napadené rozhodnutí zasahuje do práv žalobkyně. Aktivní procesní legitimace je tak dána.
24. Žalobkyně v podané žalobě vznáší dva okruhy žalobních námitek – rozpor záměru s územním plánem a nedostatečné dopravní řešení záměru. Soud se dále zabýval i otázkou, zda byla žalobkyně oprávněna vůbec vznést dané námítky, přestože si je vědom, že to, zda určitou námitku je žalobce oprávněn vznést, není otázkou aktivní procesní legitimace, ale již legitimace věcné. Vznese-li by žalobkyně toliko námítky, jež by nebyla oprávněna vznést, soud by její žalobu odmítl, bylo-li by zcela zjevné, že nemá hmotnou legitimaci k těmto námitkám (není nositelem namítaných práv), popř. by žalobu po věcném projednání zamítl (srov body [24] až [26] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010-98).
25. Podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení *obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn*.
26. Dle § 89 odst. 4 stavebního zákona platí, že „*obec uplatňuje v územním řízení námítky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce*.“
27. Dle § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), jež je na městské části použitelný dle § 146 stejného zákona, *obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem*. Podle § 35 odst. 2 obecního zřízení platí, že *obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku*.
28. Podle § 18 odst. 1 písm. h) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, platí, že *do samostatné působnosti městské části náleží [...] oprávnění vystupovat jako účastník v těch řízeních, v nichž se vydává územní rozhodnutí, společné povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, nebo dodatečné povolení stavby územní rozhodnutí nahrazující podle zvláštního právního předpisu v území městské části*.
29. Z uvedených ustanovení plyne, že městská část hlavního města Prahy v územních řízeních, jež se týkají území náležejících do obvodu dané městské části, vystupuje v pozici, která standardně náleží

obcím. Žalobkyně tak byla účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V takovém postavení nejedná z titulu vlastnických práv k případným pozemkům dotčeným územním rozhodnutím, nýbrž jedná v postavení územního samosprávného celku a v souladu s § 89 odst. 4 větou první stavebního zákona hájí místní zájmy a zájmy svých občanů. Žalobní legitimace v soudním řízení obci (zde městské části) náleží ve stejném rozsahu, v jakém může uplatňovat námitky v územním řízení. Obec (městská část), na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, je tedy oprávněna napadnout územní rozhodnutí pouze takovými námitkami, které souvisejí s ochranou výše uvedených zájmů obce nebo občanů obce, tedy ochranou veřejného zájmu obecního. Podle komentářové literatury je „*okruh možných námitek [...] stanoven poměrně obecně a neurčitě. Zahhrnuje širokou škálu zájmů, které vycházejí ze základního poslání obce jako subjektu zodpovědného za rozvoj svého území, péči o potřeby občanů a ochranu veřejných zájmů (§ 2 odst. 1 obecního zřízení). V zásadě lze říci, že obec bude vznášet námitky vycházející ze zájmů obce jako celku (společenství občanů obce).*“ (srov. GREGOROVÁ, Jana. Komentář k § 89. In: PRŮCHA, P., GREGOROVÁ, J. a kol. Stavební zákon: Praktický komentář. Praha: Leges. Dostupné v systému ASPI.).

30. Jak již bylo uvedeno, žalobkyně v podané žalobě vznáší dva okruhy žalobních námitek – rozpor záměru s územním plánem a nedostatečné dopravní řešení záměru. Dle názoru soudu patří řádný rozvoj obce v souladu s územním plánem zcela jistě mezi zájmy, které patří celému společenství městské části, proto tuto námitku mohla žalobkyně vznést. Obdobně i zajištění dopravního napojení záměru na dopravní infrastrukturu je oblast, která se týká všech občanů městské části, proto i tuto námitku mohla žalobkyně v podané žalobě vznést. Obě námitky tak byla žalobkyně oprávněna vznést.

III. 2 Rozpor s územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování

31. Žalobkyně námitky rozporu s územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování koncipovala částečně jako námitky nepřezkoumatelnosti a částečně i sporuje věcné posouzení této otázky. Soud se nejprve bude zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti, tedy zda správní orgány dostatečně reagovaly a vypořádaly ve správním řízení jí vznesenou argumentaci.
32. Žalobkyně v námitkách ze dne 12. 5. 2022 vznesla obdobné námitky, které následně uvedla i v podané žalobě – index míry využití lokality, typická podlažnost v území 2 nadzemní patra, nesrovnalosti v projektové dokumentaci ohledně hrubé podlažní plochy (viz rekapitulace v bodech [10] a [11] tohoto rozsudku). Obdobné námitky následně vznesla i v podaném odvolání.
33. Žalovaný v odvolacím řízení požádal Ministerstvo pro místní rozvoj, aby přezkoumalo závazné stanovisko žalovaného ze dne 8. 9. 2021. Ve svém závazném stanovisku ze dne 1. 3. 2023 Ministerstvo pro místní rozvoj uvedlo, že byl-li prokázán soulad záměru s územním plánem, nemůže být záměr v nesouladu ani s obecnými cíli a úkoly územního plánování. Ve stabilizovaném území není stanoven kód míry využití plochy, proto se při umísťování stavebních záměrů do stabilizovaných ploch neproazuje splnění požadavků koeficientů podlažních ploch a zeleně. Dle oddílu 7 pododdílu 7a) odst. 3 územního plánu hl. m. Prahy ve stabilizovaném území je stavební rozvoj ve stabilizovaném území limitován stávající urbanistickou strukturou, což znamená, že výškové a objemové parametry záměru je nutné porovnávat se stávajícími stavbami v rámci urbanistické struktury záměrem dotčeného území, které jsou pro stavební záměr určitým limitem z hlediska jeho prostorových parametrů. Při posuzování záměru se má přihlídnout k údajům uvedeným v územně analytických podkladech hl. m. Prahy, přičemž v těchto podkladech jsou evidovány u stávajících staveb výšky obvodových linií střech, podlažnost a typ zastřešení. V územně analytických podkladech hl. m. Prahy nejsou evidovány údaje o zastavěné ploše stávajících staveb, proto bylo nutné vycházet z údajů uvedených v katastru nemovitostí. Stávající

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

záměr se svými výškovými a objemovými parametry nevymyká parametrům stávajících staveb v daném území. V okolí jsou objemově dominantní i bytové domy na parc. ř. XA a XB v k. ú. X oproti okolním rodinným domům. Územní plán hl. m. Prahy nestanoví, že se u zastavěných ploch má zkoumat podíl zeleně při umísťování staveb do stabilizovaného území. Záměr je přitom navržen v území bez zvýšené ochrany zeleně. Dle náhledu do katastru nemovitostí nemají dominantní podíl zeleně na svých pozemcích např. objekty na parc. č. XB a XE, XF, XA, XG nebo XH. Zastavěnost posuzovaného pozemku je cca 39 %. V okolí se údaj o zastavěnosti pohybuje v rozmezí do 38 %. Index využití lokality je pouze informativní, nezávazný údaj, který neodpovídá koeficientu podlažních ploch. Tento koeficient se dle územního plánu počítá pouze pro záměrem řešené pozemky, nikoliv pro celou plochu či lokalitu a jsou do něj zahrnuty i nezastavitelné plochy (např. zeleň krajinná a městská nebo sady, zahrady a vinice), u kterých se koeficient nepočítá, proto je hodnota indexu využití lokality oproti koeficientu podlažních ploch značně zkreslená. Pro výpočet koeficientu podlažních ploch by musel mít zpracovatel územního plánu hl. m. Prahy projektovou dokumentaci ke všem stavbám, což není reálné. Územní plán nestanoví pro předmětnou plochu kód využití plochy, proto se u předmětného záměru koeficient podlažních ploch a koeficient zeleně nepočítá. Navýšení kódu míry využití území je irelevantní, jak např. plyne i z pozemku par. č. XA, kde původní rodinný dům nahradil výrazně objemnější bytový dům. Parametry záměru se neodvozují od původního objektu či sousedních staveb, ale je nutné zohlednit širší územní souvislosti. Ministerstvo odkázalo na bytové domy na parc. č. XA a XB, které mají obdobné výškové a objemové parametry jako posuzovaný záměr. Tento záměr tak neoponuje urbanistické struktuře daného území. V regulativech územního plánu není uvedeno, že by se záměr měl přizpůsobit převažujícímu či obvyklému charakteru území. V daném území jsou situovány i bytové domy, které spoluutváří urbanistickou strukturu daného území, proto je logické, že parametry záměru budou posuzovány především s parametry stávajících bytových domů. Ministerstvo uvedlo, že záměr není dle územního plánu navržen v území historického jádra bývalé samotné obce, proto se jej netýká ani daný regulativ.

34. K tomuto závaznému stanovisku se žalobkyně vyjádřila ve vyjádření ze dne 8. 6. 2023, ve kterém uvedla, že typickou podlažností v území jsou 2 nadzemní podlaží, index využití podlaží je v lokalitě 0,18234, což odpovídá míře využití plochy A. Tomuto odpovídá historické jádro lokality, jehož součástí je i předmětný záměr. Podle územního plánu je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury a je vyloučena rozsáhlá stavební činnost. Je nutné brát na zřetel charakter území, stávající strukturu a stávající hodnoty výškové hladiny. Žalobkyně tak nesouhlasila s názorem, že se záměr nemusí přizpůsobit převažujícímu charakteru území. Nahrazení vily za vyšší a objemnější stavbu nelze považovat za zachování, dotvoření či rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Bytové domy jsou spíše ojedinělý prvek, který neutváří charakter území, ale naopak jej narušuje. Žalobkyně dále zopakovala námitky ohledně podílu zeleně.
35. Jak již bylo uvedeno, žalovaný následně v žalobou napadeném rozhodnutí z velké části převzal a doslovně opsal obsah závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj a uvedl, že ministerstvo na všechny námitky žalobkyně dostatečně reagovalo.
36. S tímto posouzením městský soud souhlasí. Dle soudu ministerstvo dostatečně reagovalo na námitky, jež žalobkyně vznesla v podaném odvolání. Ve vyjádření ze dne 8. 6. 2023 žalobkyně dle soudu toliko zopakovala svůj dříve vyslovený názor. Odkázal-li za takové situace žalovaný na vypořádání argumentace žalobkyně ministerstvem, jednalo se o dostatečnou reakci. Je nutné připomenout, že institut nepřezkoumatelnosti nelze vztáhnout na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Na určitou námitku může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení minimálně implicitně vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Přestože žalobkyně opakovaně uvedla, že považuje závazná stanoviska, a tedy i žalobou napadené rozhodnutí, za nepřezkoumatelná, její argumentace spíše směřuje do věcného nesouhlasu se závěry tam uvedenými. Skutečnost, že správní orgány jsou jiného názoru než žalobkyně nepředstavuje vadu nepřezkoumatelnosti. Tuto námitku tak soud považuje za nedůvodnou.

37. Soud se dále zabýval otázkou, zda správní orgány správně posoudily, že záměr je v souladu s územním plánem. Ve věci není mezi účastníky sporný skutkový stav. Žalobkyně, žalovaný i stavebník argumentují údaji vyplývajícími z územního plánu hl. m. Prahy a z územně analytických podkladů hl. m. Prahy, ze kterých však dovozují jiné závěry.
38. Dle grafické části územního plánu hl. m. Prahy spadá záměr do území s funkčním využitím OB – čistě obytné, ve kterém je hlavní využití plochy pro bydlení. Předmětný záměr je zároveň zařazen ve stabilizovaném území, jelikož územní plán u dané plochy OB neobsahuje kód míry využití území [oddíl 7, pododdíl 7a) bod 3 územního plánu a oddíl 15 bod 45 územního plánu]. Pozemky, na kterých se záměr nachází, nejsou zařazeny v historickém jádru bývalých samostatných obcí.
39. Podle oddílu 7, pododdílu 7a) bodu 3 územního plánu ve stabilizovaném území „z hlediska a limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Přípustné řešení se v tomto případě stanoví v souladu s charakterem území s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře a stávajícím hodnotám výškové hladiny uvedeným v Územně analytických podkladech hl. m. Prahy (dále ÚAP).“
40. V kapitole 5 Komplexní odůvodnění změny Z 2832/00 územního plánu (str. 118 a 176) je k oddílu 7 uvedeno, že „dále je zadání naplněno tím, že je upřesněno, jak se postupuje ve stabilizovaném území, kde není stávající míra využití ve výkresu přímo uvedena. Při rozhodování je třeba přihlédnout k územně analytickým podkladům, kde je definován typ struktury zástavby a výšková hladina. Územně analytické podklady podle § 25 zákona 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, slouží mimo jiné jako podklad pro rozhodování v území a nelze je tímto způsobem učinit závaznými a jsou stále pouze nezávazným podkladem pro rozhodování. [...] Pro stabilizovaná území je upřesněno, jak je třeba posuzovat soulad s charakterem území (v souladu se stavebním zákonem a ve vazbě na pražské stavební předpisy) zachování, dotvoření a rehabilitaci stávající struktury s přihlédnutím k Územně analytickým podkladům hl. m. Prahy, které charakter stávající zástavby popisují. Podrobnější údaje jsou k dispozici v ÚAP, v kapitole 200 Město, zejména v textové části 221 Strukturální typy lokalit, ve výkresech 221 Struktura městských lokalit a v části 223 Výškové uspořádání, zejména 223 Podlažnost, Střešní krajina a Výška obvodových linií střech. Pro podrobnější posouzení slouží též výkresy Absolutní výška hladin zástavby a Střední výšky ulic. Tyto podklady jsou relevantním podkladem pro posouzení případné odchylky od stávající struktury ve stabilizovaném území a v historických jádrech bývalých samostatných obcí. Územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy tímto způsobem informace z územně analytických podkladů nečiní závaznými a jsou stále pouze nezávazným podkladem pro rozhodování. Zvolený přístup má za cíl ve stabilizovaných

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

územích chránit stávající charakter a jeho hodnoty způsobem, který svojí podrobností nepřekročí možnosti územního plánu.“

41. Podle § 25 stavebního zákona platí, že *územně plánovací podklady tvoří územně analytické podklady, které zjišťují a vyhodnocují stav a vývoj území a územní studie, které ověřují možnosti a podmínky změn v území; slouží jako podklad k pořizování politiky územního rozvoje, územně plánovací dokumentace, jejich změně a pro rozhodování v území.* Soud souhlasí se správními orgány, že územně analytické podklady nejsou závazným podkladem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 1 As 299/2016-59, bod [48]). K územně analytickým podkladům se má toliko přihlédnout.
42. Způsobem přezkumu možného umístění záměru do stabilizovaného území se správní soudy již vyjadřovaly. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2024, č. j. 10 As 332/2023-122, shrnul, že *„z podstaty „stabilizovaného území“ a limitů rozvoje v podobě zachování, dotváření či rehabilitace stávající urbanistické struktury plyne, že zohledňovat je třeba urbanistickou strukturu v rámci daného území, tj. širšího okolí záměru. Záměr nelze hodnotit pouze z hlediska nejbližšího okolí či dotčené plochy, na níž má být umístěn. Vždy je nutno vycházet ze skutkových okolností konkrétní věci (rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2023, čj. 3 As 247/2022-62, či např. ze dne 6. 3. 2023, čj. 5 As 25/2021-174). Přípustnost konkrétního stavebního záměru stavební úřad posoudí vždy ve srovnání s charakterem plochy s jednotnou strukturou a výškovou hladinou, uvnitř níž se posuzovaný stavební záměr nachází. Podstatou posouzení přípustnosti stavebního záměru je tedy zejména jeho srovnání se stávající zástavbou v lokalitě. Rozhodné tak pro posouzení přípustnosti stavebního záměru dále je, jaký rozsah referenčního území bude se stavebním záměrem srovnán, resp. jak velká část posuzované lokality se stavebním záměrem bude tvořit jednu urbanistickou strukturu, a které stavby je tak nutno pro srovnání konkrétně využít. Přípustnost umístění stavebního záměru je nutné zkoumat nejen vzhledem k navazujícímu okolí, ale též k okolí bezprostřednímu. Zároveň platí, že stavební záměr by měl zapadat zejména do urbanistické struktury okolí bezprostředního, do něhož je stavební záměr umisťován. Nelze mít za to, že stavební záměr by byl přípustný, pokud by konvenoval stavbám od něj značně vzdáleným, přestože by nezapadal do jeho bezprostředního okolí, které má podstatný význam pro posouzení stávající urbanistické struktury (rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2023, čj. 4 As 282/2022-174). V případě, kdy je zástavba v lokalitě různorodá, nelze hovořit o nenarušitelné jednotnosti např. sídliště, a to zejména ve chvíli, kdy je stavební záměr umisťován na okraji lokality ve specifickém místě, neboť zde nelze aplikovat totožnou strukturu jako např. u dosavadních panelových domů, které byly postaveny „na zelené louce“ ve volném prostoru (rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2023, čj. 5 As 275/2022-56).“*
43. Městský soud souhlasí s žalobkyní i se správními orgány, že rozhodnou lokalitou pro posouzení souladu záměru s charakterem zástavby je lokalita K Barrandovu, ve kterém se záměr nachází.
44. Z územně analytických podkladů hl. m. Prahy, konkrétně z mapy Typy struktur (lokalit) vystavěného prostředí plyne, že oblast K Barrandovu, je strukturou zahradní město, ve kterém je nejvíce zastoupená dle hrubé podlažní plochy podlažnost 2, přičemž minimálně podlažnost je 1 a maximální 6. Z mapy Využití území plyne, že v bezprostředním okolí záměru se nachází 3 bytové domy a zbytek jsou rodinné domy či činžovní vily. V celé oblasti K Barrandovu se přitom nachází dva další bytové domy (severovýchodně od křižovatky ulic XB a XC - par. č. XI a XJ). Z mapy Podlažnost zástavby plyne, že v bezprostředním okolí záměru se nachází jedna stavba se čtyřmi nadzemními podlažími a 6 staveb se třemi nadzemními podlažími. Zbylé stavby (cca 50 dalších staveb) mají 2 nadzemní podlaží. V celé lokalitě K Barrandovu se nachází jedna další stavba, jež má 4 nadzemní podlaží (jižně od křižovatky ulic XD a XE), přičemž celkový počet domů v lokalitě K Barrandovu je cca 110. Z mapy Výškové uspořádání zástavby plyne, že v oblasti K Barrandovu je výška obvodových linií střech velmi proměnlivá, a to od výšek pod 6 metrů do 13 metrů se

- dvěma výjimkami u domů na par. č. XI a XJ, které dosahují výšky až 19 metrů. Převažující barvou zobrazující výšku je nicméně barva žlutá, která vypovídá o výšce do 9 metrů.
45. Soud připomíná, že posuzovaný záměr má čtyři nadzemní a jedno podzemní podlaží a má regulovanou výšku 11,465 metrů.
46. Z výše uvedeného nelze seznat, že lokalita K Barrandovu je čistě vilovou čtvrtí, když se v ní opakovaně nacházejí i objemnější a vyšší stavby než je dvoupodlažní rodinný dům. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že bytové domy nacházející se v dané lokalitě (zejména na parc. č. XA a XB) by neměly být posuzovány, jelikož již tyto jsou excesem vymykajícím se ze zástavby. Ať již tyto domy byly povoleny jakýmkoliv způsobem, při posuzování možnosti umístit novou stavbu do stabilizovaného území se dle soudu musí posuzovat aktuální charakter území, nikoliv ten, který v území panoval v minulosti. Dle soudu tak lze lokalitu K Barrandovu charakterizovat jako zahradní město s převažujícími rodinnými domy a občasnými bytovými domy. Další bytový dům, nepřekračuje-li svoji výškou či mohutností ostatní, již v území se nacházející bytové domy, je tak možné umístit, nezmění-li se umístěním tento charakter. Dle městského soudu se přitom umístěním záměru stavebníka nezmění tento charakter a struktura zástavby. Soud rovněž souhlasí s žalovaným i stavebníkem, že z právních předpisů neplyne, že se záměr musí podřídit převažujícímu charakteru zástavby. Jak bylo uvedeno, pro umístění záměru do stabilizovaného území je rozhodné, že záměr zapadá do urbanistické struktury v okolí, což nutně neznamená podřízení se převažujícímu charakteru zástavby.
47. Přestože je soud v tomto konkrétním případě názoru, že záměr stavebníka je možné umístit, zároveň upozorňuje, že tento postup nebude možný u všech dalších obdobných záměrů. V určitém okamžiku by totiž další umísťovaný bytový dům již změnil charakter lokality z převažujících rodinných domů s občasnými bytovými domy na stav, kdy rodinné domy by již nebyly převažující a obytné domy by již nebyly občasně. Tím by dle soudu ani nebylo možné strukturu lokality nadále označit za zahradní město a již by nešlo o zachování stávající urbanistické struktury. Taková situace nicméně umístěním nyní posuzovaného záměru nenastane.
48. Městský soud uzavírá, že z výše uvedených důvodů záměr stavebníka splňuje podmínky dané v oddílu 7, pododdílu 7a) bodu 3 územního plánu hl. m. Prahy, tedy tímto záměrem dochází k zachování stávající urbanistické struktury bez rozsáhlé stavební činnosti.
49. K námitce žalobkyně, že rozsáhlou stavební činností je již jen to, že záměr je vyšší a objemnější než původní stavba soud uvádí, že toto kritérium není ve věci rozhodné. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62, uvedl, že „*samotná odlišnost mezi novou a již existující stavbou z hlediska stavebních parametrů (např. výšky či hmoty) tedy není bez dalšího určující pro učinění závěru, že se jedná o rozsáhlou stavební činnost. I v tomto případě je nutné záměr srovnat v rámci širšího okolí. V opačném případě by totiž bylo znemožněno provádět stavební úpravy existujících staveb či nahrazovat stávající stavby stavbami novými, jejichž stavební parametry se liší. Takový požadavek by však šel nad rámec toho, co územní plán ve stabilizovaném území vyžaduje.*“
50. Dle městského soudu koeficient podlažních ploch není pro nyní posuzovanou věc rovněž důležitý. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku sp. zn. 3 As 247/2022, uvedl, že „*závěr, že je ve stabilizovaném území potřeba vždy posuzovat i koeficient podlažních ploch, by nicméně odporoval smyslu oddílu 7a odst. 1 Přílohy č. 1 ÚP hl. m. Prahy, jenž výslovně uvádí, že ve stabilizovaném území není míra využití ploch stanovena. Ostatně právě tím se stabilizované území odlišuje např. od území rozvojových, v nichž se přípustnost stavby posuzuje mj. s ohledem na koeficient podlažních ploch. Z tohoto důvodu městský soud korektně konstatoval, že daný parametr není pro posouzení přípustnosti*

stavebního záměru v rámci stabilizovaného území rozhodující.“ S tímto názorem městský soud souhlasí.

51. K námitce úbytku zeleně větší rozlohou záměru soud uvádí, že se touto otázkou zabývalo již Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém závazném stanovisku ze dne 8. 9. 2021, přičemž tuto část převzal žalovaný do svého rozhodnutí (strana 10 žalobou napadeného rozhodnutí). S tímto posouzením soud souhlasí. Ministerstvo učinilo porovnání procentuální zastavěnosti pozemků se zjištěním, že zastavěnost příkladmo vybraných pozemků se pohybuje mezi 34 % až 38 %, přičemž zastavěnost záměru stavebníka je toliko 39 %. Soud souhlasí se správnými orgány, že tímto se záměr nevymyká z poměrů v okolí, a to ani v případě, že k zastavěnosti záměru bude připočtena plánovaná zpevněná plocha a příjezdová plocha. Je totiž zjevné (viz např. z mapy „situace širších vztahů“ a „řez širším okolím“ založené v projektové dokumentaci ve správním spisu), že určité zpevněné plochy a příjezdové cesty k domům jsou i u ostatních domů v lokalitě. Ani tato námitka tak není důvodná.

III. 3 Nedostatečné dopravní řešení záměru

52. Námitku týkající se nedostatečného dopravního řešení žalobkyně koncipovala obdobně jako předchozí námitku částečně jako námitku nepřezkoumatelnosti a částečně i sporuje věcně posouzení určitých částí této otázky.
53. Žalobkyně v námitkách ze dne 12. 5. 2022 namítala, že počet parkovacích míst je stanoven v rozporu s ČSN 73 6058, jelikož některá parkovací místa nesplňují nutné požadavky. Napojení záměru bylo dle žalobkyně rovněž v rozporu s ČSN 73 6110, jelikož přilehlý chodník je užší než jsou minimální požadavky. Obdobné námitky následně vznesla i v podaném odvolání.
54. V územním rozhodnutí stavební úřad uvedl, že v územním řízení není povinnost do podrobností zpracovat půdorysy jednotlivých podlaží, jelikož tyto budou řešeny až v navazujícím stavebním řízení. K dostatečnému pásu pro chodce stavební úřad uvedl, že dle čl. 10.1.2.4 písm. d) ČSN 73 6110 ve stísněných poměrech a v úsecích s nízkou intenzitou provozu lze oboustranný pás pro chodce o šířce 1,5 m navrhnout bez bezpečnostních odstupů. V daném úseku je chodník zúžen na 1,5 m v délce 23 m, úsek je téměř přímý, s nízkou intenzitou provozu, protijdoucí chodci budou po celé délce úseku pro sebe vzájemně viditelní. Již stávající chodník je užší (1,85 m) oproti doporučením v ČSN 73 6110, lokální zúžení tak není v území zásah, který by ovlivnil ustálené principy.
55. Žalovaný v odvolacím řízení požádal svůj odbor pozemních komunikací a drah o potvrzení závazných stanovisek Úřadu městské části Praha 5 ze dne 23. 1. 2019, č. j. MC05 19693/2020/ODP/Kov, a ze dne 15. 11. 2021, č. j. MC05 248980/2021/ODP/Kov. Žalovaný tato závazná stanoviska potvrdil vlastním závazným stanoviskem ze dne 16. 12. 2022, č. j. MHMP-2151125/2022/O4/Sti. V tomto uvedl, že se ztotožňuje s názory Úřadu městské části Praha 5. Uvedl, že ze strany Policie ČR nedošlo k žádným nápravám nebo připomínkám k záměru stran bezpečnosti a plynulosti silničního a pěšího provozu. K námitce týkající se šířky chodníku odkázal na územní rozhodnutí a seznal, že záměr je v souladu s ČSN 73 6110.
56. Ve vyjádření ze dne 8. 6. 2023 následně žalobkyně namítla, že závazné stanovisko žalovaného ze dne 16. 12. 2022 nedostatečně reaguje na její argumentaci a tuto zopakovala.
57. K námitce nesprávného výpočtu hrubé podlažní plochy a tedy nesprávného počtu parkovacích míst na str. 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí (rekapitulováno v bodě [4] tohoto rozsudku) žalovaný sám provedl výpočet hrubé podlažní plochy se závěrem, že výpočet projektanta, který je autorizovanou osobou, byl správný. Takto vypočtená hrubá podlažní plocha odpovídá počtu 15 parkovacích stání podle § 32 pražských stavebních předpisů. Žalovaný dále vysvětlil, že ČSN

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

- 73 6058 není závazná. K námitce kolize vlečných křivek u některých parkovacích stání se zakreslenými sloupy uvedl, že v územním řízení se záměr umísťuje z hlediska jeho celkových vnějších rozměrů a umístění na pozemku. Vnitřní dispozice se závazně neumísťují a lze je v navazujícím řízení upřesňovat. Na str. 14 a 15 žalovaný dále reagoval na námitky týkající se jednotlivých parkovacích míst.
58. K námitce nedostatečné šířky chodníku se vyjádřil na str. 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí (rekapitulováno v bodě [5] tohoto rozsudku), kde uvedl, že ČSN 73 6110 není pro posouzení stavebního záměru závazná, ale je toliko dle vyhlášky č. 104/1997 Sb. doporučená. Vyhláška o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb stanoví šířku chodníku nejméně 1,5 metru, včetně bezpečnostních odstupů.
59. Z rekapitulovaného plyne, že žalovaný dle městského soudu dostatečně na námitky vznesené v odvolání a navazujícím vyjádření reagoval. Pro úplnost soud doplňuje, že není vadou s vlivem na zákonnost, je-li na vznesené námitky reagováno toliko v rozhodnutí o odvolání a nikoliv přímo v závazném stanovisku. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.
60. Přestože žalobkyně námitky uvedené v žalobě označila jako námitky nepřezkoumatelnosti, nepřezkoumatelnost z části spatřuje ve způsobu vypořádání jejich námitek. S tímto vypořádáním pak věcně polemizuje. Věcně žalobkyně v podané žalobě sporovala názor žalovaného, dle kterého další podrobnosti ohledně rozměrů parkovacích stání mají být řešeny ve stavebním řízení, a rovněž nesouhlasí s názorem správních orgánů (a dotčeného orgánu), že šířka chodníku je dostatečná. Ostatní námitky soud vyhodnotil jako námitky nepřezkoumatelnosti, jež vypořádal výše.
61. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008-81, zabýval smyslem územního a stavebního řízení: „Smysl územního řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení. V prvním případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru dle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy [§ 62 odst. 1 písm. a) a b) stavebního zákona]. Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí, tzn. jsou stanoveny její objemové parametry včetně počtu nadzemních podlaží a výšky budovy.“ Ačkoliv tento závěr se vztahoval k právní úpravě stavebního zákona č. 50/1976 Sb., je platný i pro stavební zákon z roku 2006 (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011-347, č. 2368/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 12. 2019, č. j. 1 As 328/2018-37). Obdobně se vyjádřil i v rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 10 As 29/2014-65, kde uvedl, že smysl „územního řízení je odlišný od smyslu řízení stavebního. V územním řízení se rozhoduje o umístění stavby – stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území a pro další přípravu a realizaci stavby; zkoumá přitom, zda je stavební záměr žadatele v souladu s kritérii dle § 90 stavebního zákona. Konkretizaci obsahu územního rozhodnutí (§ 92 stavebního zákona) upravuje § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Ve stavebním řízení se následně zkoumá splnění požadavků pro samotné provádění a užívání stavby a soulad předložené dokumentace s výsledky územního řízení; ověřuje přitom naplnění kritérií dle § 111 stavebního zákona. Konkretizaci obsahu stavebního povolení (§ 115 stavebního zákona) upravuje § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb. Ve stavebním řízení se tedy stavba do území již neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí a jsou stanoveny i její objemové parametry včetně její výšky (počtu podlaží) a odstupy od sousedních nemovitostí.“ Z uvedené judikatury plyne, že v územním řízení se posuzuje zasazení

(umístění) záměru do území s ohledem na vzájemné vztahy v okolí. Ve stavebním řízení se pak řeší konkrétní podoba záměru včetně např. vnitřní dispozice. Tomu odpovídá i § 9 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (ve znění do 31. 12. 2023), dle kterého územní rozhodnutí obsahuje *určení prostorového řešení stavby, zejména půdorysnou velikost, maximální výšku a tvar a základní údaje o její kapacitě*. Územní rozhodnutí nemá obsahovat i vnitřní rozložení stavby. To je předmětem až navazujícího stavebního řízení.

62. V nyní posuzované věci bylo v záměru navrženo celkem 15 parkovacích stání, což bylo správními orgány s ohledem na hrubou podlahovou plochu shledáno jako dostatečné. Správní orgány se v rámci limitů územního řízení zabývaly i faktickou proveditelností těchto parkovacích stání, když shledaly, že není vyloučeno, aby např. sloupy byly ve finálním záměru jinde či byly jiných rozměrů, než je v nynější verzi projektové dokumentace. Takové odůvodnění je zcela v souladu s výše uvedenou judikaturou. Dle správních orgánů má mít záměr 15 parkovacích míst. Ve stavebním řízení se ověřuje, zda je záměr zpracován v souladu s územním rozhodnutím [§ 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona]. Nebyli by, nebylo by možné vydat kladné stavební rozhodnutí.
63. Žalobkyně dále věcně rozporuje názor správních orgánů ohledně šířky chodníku. Dle žalobkyně má být dle čl. 10.1.2.2 ČSN 73 6110 a navazující tabulky 4 bezpečnostní odstup stanoven na 0,5 metrů od jízdního pruhu a 0,25 metrů od pevné překážky (v tomto případě oplocení). Minimální šířka chodníku má tak být 1,75 metrů (z toho 1 metr na samotný chodník), což není dodrženo.
64. Na tuto námitku nicméně již dostatečně reagoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 6 a 7. Jak již soud i výše rekapituloval, žalovaný zde uvedl, že ČSN 73 6110 není pro posouzení stavebního záměru závazná, ale je toliko dle vyhlášky č. 104/1997 Sb. doporučená. Vyhláška o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb stanoví šířku chodníku nejméně 1,5 metru, včetně bezpečnostních odstupů. Chodník o šíři min. 1,5 metru je tak dle žalovaného podle právních předpisů dostatečný. Žalobkyně v podané žalobě sporuje názor žalovaného, resp. dotčeného orgánu, s poukazem na ČS 73 6110. Nijak však nereaguje na argumentaci žalovaného, že tato norma není závazná. Nijak tak dále ani nespornuje tvrzení, že navrhovaný chodník o min. šíři 1,5 metru je dle vyhlášky o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb dostatečný. V tomto ohledu soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podané žalobě na názor žalovaného o nezávaznosti ČSN 73 6110 nijak nereagovala, soud musel vycházet z toho, že je správný. S tímto názorem však soud i věcně souhlasí. Obecně lze říci, že ČSN nejsou závazné, dokud je za závazné neučiní určitý platný právní předpis. Vyhláška č. 104/1997 Sb. v § 11 výslovně stanoví, že např. ČSN 73 6102 je závazná, avšak žalobkyní tvrzenou ČSN 73 6110 označuje toliko jako doporučující. Vzhledem k nezávaznosti ČSN 73 6102 tak nemůže být důvodná námitka rozporu s touto normou. Městský soud rovněž opakuje, že žalobkyně nijak nebrojila proti názoru žalovaného, že šířka chodníku je podle závazné vyhlášky o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb

dostatečná. Soud proto ani tento názor nemohl přezkoumat. Žalobní námitka nedostatečné šíře chodníku je tak nedůvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
66. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal. Stavebníkovi v pozici osoby zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, proto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28.11.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu